

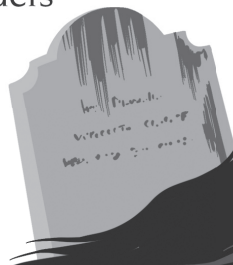
De
geest en
het meisje
Lucy
Strange

Vertaling Aleid van Eekelen-Benders

GOTTMER

Haarlem

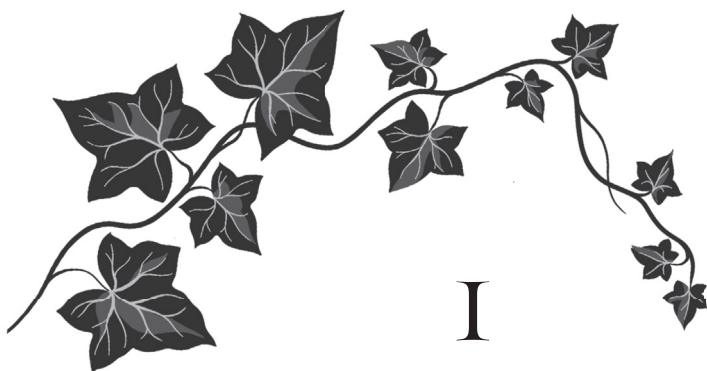

Lake District, Engeland

1899

EEN KOUDE, NATTE OCHTEND —
21 DECEMBER 1899

Gisteravond is vader gestorven, en nu zitten we hier te ontbijten alsof er niets aan de hand is. ‘Geef je me alsjeblieft even de boter aan, lieve Agatha?’ vraagt neef Clarence.

Ik kijk hem aan, sta dan op, loop de hele eettafel langs en zet de botervloot met een klap bij hem neer. Mijn neef geeft geen krimp, maar zijn reusachtige hond gromt naar me van onder het tafellaken.

‘Brave jongen, Brutus,’ zegt Clarence grinnikend en hij houdt een worstje onder de tafel. Ik doe mijn best het

monsterlijke gehap en gesmak niet te horen.

Clarence wacht tot ik weer helemaal naar mijn stoel terug ben gelopen voordat hij doorgaat: ‘En het zout?’

Wilson, de butler, staat aarzelend bij de deur. Hij schuifelt naar de tafel, maar Clarence wuift hem weg. ‘Laat maar, Wilkins.’

‘Wilson, meneer.’

‘Mijn nichtje maakt zich graag nuttig. Ja toch, Agatha? Nergens voor nodig dat jij hier blijft rondhangen, Wilkins.’

Wilson loopt snuivend de kamer uit en ik breng Clarence het zout. Ik zorg ervoor dat er niets op mijn gezicht te lezen staat, geen spoor van de kokende haat die in me opborrelt. Die voldoening gun ik hem niet. Clarence doet al zo sinds hij twee weken geleden in Huize Goss-water aankwam – speels, wreed – als een kat met een mus in zijn klauwen. Nauwelijks had de dokter verklaard dat vader ‘het einde naderde’ of neef Clarence stond op de stoep met zijn kwijlende hond en zijn krokodillengrijns. Clarence is de erfgenaam van het landgoed Goss-water. Sinds hij hier is herinnert hij me daar elke dag aan. En nu vader dood is, is neef Clarence de nieuwe graaf van Gosswater.

Hij lijkt absoluut niet op een graaf.

Ik kijk toe hoe hij zijn blonde lok uit zijn ogen werpt, een worstje aan zijn vork prikt en het tussen zijn slobberige lippen steekt. Er is niets aan Clarence’ houding, aan zijn manier van doen, wat ook maar een klein beetje

adellijk is. Hij is meer dier dan aristocraat.

Brutus komt onder de tafel uit, zijn enorme kop en schouders trekken het tafellaken mee zodat het serviesgoed rinkelt. Hij is walgelijk – een en al wapperende tong, gekwijn en hangwangen. Vader zei altijd dat dieren buiten horen, dus de enige honden die ik ooit heb gezien zijn schaareshonden en jachthonden, en altijd uit de verte. Brutus sjokt naar me toe en ik verstijf.

‘Wees maar niet bang, nichtje,’ zegt Clarence grijnzend. ‘Het is hem alleen maar om je ontbijt te doen.’

‘Nou, dat krijgt hij niet.’ Ik prop het laatste stukje toast met boter in mijn mond.

Brutus blijft staan en gromt.

Ik grom terug.

Hij trekt grauwend zijn trillende lip op zodat er een rij puntige gele tanden zichtbaar wordt. Als hij een stap naar voren doet, voel ik even een steek in mijn buik van angst. Ik dwing mezelf van dat lelijke beest weg te kijken en richt mijn blik dan maar op mijn lelijke neef. Ik kauw op mijn toast, die intussen koud is geworden. Ik hoop dat Clarence kan zien hoe erg ik hem haat.

Hij kijkt terug en begint langzaam te glimlachen. Hij bereidt zich voor op een aankondiging – dat zie ik aan het zelfvoldane gezicht dat hij trekt. ‘Ik ben bang dat jij niet hier kunt blijven, Agatha,’ verklaart hij.

Eerst denk ik dat hij bedoelt: hier aan tafel, maar dan begrijp ik dat hij bedoelt: hier in Huize Gosswater. Ik zet mijn theekopje neer. ‘Ik kan niet hier blijven?’

Clarence verslindt een hap worst. Brutus gaat weer naast zijn meester zitten en wordt beloond met een plak bloedworst. Clarence aait het gruwelijke beest over zijn slappe oren.

Hij heeft me nog geen antwoord gegeven. Hij neemt er de tijd voor. Hij geniet hiervan.

‘Hoezo kan ik hier niet blijven, Clarence?’

Hij kijkt weer op met nog steeds die glimlach op zijn gezicht. ‘Huize Gosswater is nu van mij, Agatha. Jij vertrekt morgen.’

Ik vertrek?

‘Waar heb je het over, Clarence? Dit is mijn thuis. Ik dacht...’

‘Wat dacht je?’ Hij zwaait met zijn vork in het rond. ‘Dat ik mijn twaalfjarige nichtje hier bij me in huis zou willen, als een soort lastig huisdier?’

Brutus klapt zijn slobberkaken op elkaar – die rol is al vergeven.

Uit het landhuis weg? Ik weet niet wat ik moet zeggen. Iets in me rafelt als wol uit elkaar. Eerst vaders dood en nu dit... Huize Gosswater is het enige thuis dat ik ooit heb gehad, en ik kan de keren dat ik buiten de muren van het landgoed ben geweest op mijn vingers en tenen tellen; dat stonden vader en moeder maar zelden toe.

Clarence zit als een gier in elkaar gedoken met halfgesloten ogen naar me te grijnzen: zonder een greintje vriendelijkheid, zonder een greintje mededogen. ‘Het spijt me dat ik je dit moet vertellen, nicht Agatha...’

Het ziet er anders helemaal niet uit alsof het hem spijt.

‘Maar ik heb nog meer slecht nieuws.’ Uit de zak van zijn jasje haalt hij een document dat er belangrijk uitziet. Het lakzegel is verbroken. Als Clarence de vellen papier – opzettelijk langzaam – openvouwt, vang ik een glimp op van het Asquith-familiewapen boven aan de eerste bladzijde.

Vaders testament, dat kan niet anders...

Clarence likt zijn lippen, die alweer de neiging tot glimlachen vertonen. ‘Het blijkt, Agatha, dat de graaf en gravin eigenlijk niet je echte ouders waren. We wisten natuurlijk al dat het landgoed naar mij zou gaan, omdat ik de rechtmatige mannelijke erfgenaam ben, maar dit nieuws – dit nieuws – betekent dat jij, mijn liefste nichtje, wettelijk helemaal nergens recht op hebt! Geen vastgezet kapitaal, geen jaargeld, geen penny!’

Hij wacht tot ik iets zeg, maar mijn stem doet het niet meer. Mijn keel is droog en zit dicht. Ik voel het bonzen van mijn hart tot in mijn vingertoppen.

Hij houdt het papier omhoog zodat ik het kan zien – alsof ik het van deze afstand kan lezen. ‘Nog even voor de duidelijkheid, Agatha: dit document verklaart dat jij onwettig bent. Jij bent niemand.’ Hij grinnikt. ‘En je vertrekt morgen. Om precies te zijn...’ Hij zwijgt weer even en geniet van het dramatische moment. ‘Ik heb geregeld dat je door je echte vader wordt opgehaald.’

Dat komt zo hard aan dat ik hem eerst alleen maar met stomheid geslagen aanstaar. Het is alsof hij me met

een pistool heeft neergeschoten: PENG. Eerst... niets, maar dan trekt de pijn heel langzaam door me heen. Mijn echte vader? Waar heeft hij het over?

Clarence veegt zijn vette gezicht af aan zijn servet, zwaait triomfantelijk met het testament terwijl hij over-eind komt en stopt het dan veilig terug in de zak van zijn jasje. Hij slaat tegen zijn been om Brutus te roepen en samen lopen ze glunderend van leedvermaak de kamer uit.

Als ik kon zou ik hen het zilveren pepervaatje achterna smijten, maar die opwelling blijft ergens in me steken en mijn arm beweegt niet. Ik blijf alleen aan tafel achter, met de lege borden en de koude thee, en de wetenschap dat ik niet meer lady Agatha Asquith van Gosswater ben – en dat ook nooit ben geweest. Volgens neef Clarence heb ik nu geen thuis meer, geen familie, geen geld, geen titel...

En morgen word ik aan een wildvreemde meegegeven.